

Kálmán Péter
METAMAG

KAVICS KÖNYVEK

Gondolatok

"Az a baj a digitális és ember alkotta dolgokkal, hogy csak egy töredékét képezik a fizikai valóságnak, így nagyon könnyű túlgondolni azt."

"Erről már írtam, csak most nem találom. visszakerestem, de nincs meg. Ha meg nagyon beleolvasnék, akkor átbillenek kiadóból, befogadóba, és jön a csend. Azt meg leírni nehéz."

"mi okból és ki volt aki Neked szárnyakat adott."

"Eljön az az idő, hogy láthatatlan erők ébrednek a testekben és a lelkekben, de mívan, ha megint eljön az a pillanat, hogy kiderül, csak magunkat kábítottuk."

yPetya

Hazaértünk. [Mikor] yPetyával összefutottam egy valamelyik albérlet keszékusza szobájában. [Tudtam, hogy a történet csak egy elképzelt álom-valóság, ahol a szereplők és helyszínek mélyen mozgolódó lényege felerősödhet, jobban körvonalazódhat. Közelebb kerülhetnek a valójában összetartozó dolgok, formák és színek. Egy álom.]

(magyarázat: a []-ban leírtak nem az álom részei, utólag felébredve, értelmezve, racionalizálva biggyesztem inkább hozzá a történethez a gondolatot, eszenciához töltelék.)

Követtem őt a város utcáinak zajos forgatagában [éreztem rajta, hogy sikerült olyanná alakítani a környezetét, amely végre sokkal jobban tükrözhetette önmagát]. Egyik téglafalnál megállva megmutatta titkos kuckóját.

Az ajtót egy furcsa logika
nyitotta ki, a téglákon lévő
mintázatok, elforgatható
törmelékek kombinációja
[valahol a Deák tér
környékén, Király utca talán].

A színes kis szobában
rengeteg tárgy, szétdobálva,
újrarendezve. yPetya
előkotort egy kütyüt, hóna alá
csapta és indultunk tovább.

[Hiába próbálom a kuckó
részleteit felidézni.
Mindenkinek van egy saját kis
zuga, ahol a dolgokat csak a
teljes történetüket (külső,
belső) ismerve lehet rendezni,
értelmezni, ha valaki más
pillant be: csak egy
benyomást hagy maga után.]

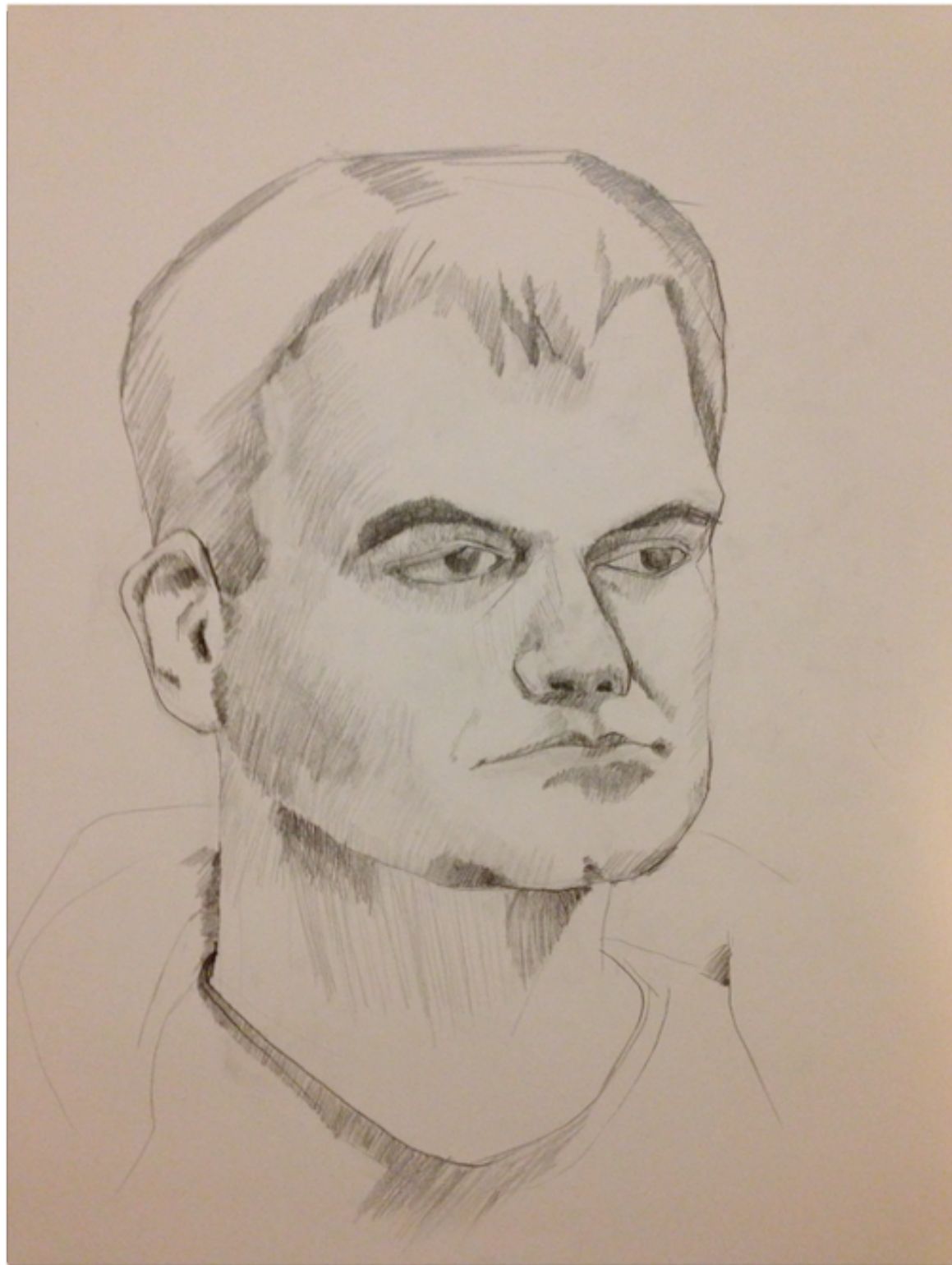

Lassan sötétedett [a homályos utca sárgásan csillant fel, mikor felkapcsolták a fényeket], az emberek hazafele igyekeztek.

Egy régóta nem használt kirakat előtt ültünk, mellettünk a mozgatható kiskocsi [régen talán gyümölcs árusításra használhatták], rajta egy megdöntött deszkán hosszában kifeszítve nyakkendők, sarkába ingek és egy zakó volt akasztva.

yPetya izgatottan kapcsolta be a színes kijelzős videójátékot. [Nem sokat beszélgettünk. Láttam a tekintetében, hogy nincsenek többé gondjai az őt körülvevő világgal, megtalálta a valóságban is azt a tökéletes utat, amit járnia kell.]

A járókelők közül sokan vetettek egy-egy gyors pillantást a furcsán összetákolt szerkezeten összeválogatott nyakkendőkre, yPetya pedig teljes lelkesedéssel mutatta nekem a "space-invaders" jellegű játék izgalmasabb pillanatait. Nem igazán értettem meg a szabályokat [, és kicsit talán kezdtem furcsának is érezni a szituációt]. Inkább az embereket figyeltem, de nem volt rajtuk semmi különös megfigyelni való.

Hirtelen a masszából kiválva hozzánk lépett egy céltudatos, elegáns, szimpátiát sugárzó üzletember. Megtetesztelt neki egy keresztbe-csíkos kékes-sárgás nyakkendő és az ingéhez próbálta. yPetya felnézett és egy barátságos mosollyal nyugtázta, amint öltönyös barátunk már a második nyakbavalót simítja végig. Emberünk megérezte végre, hogy teljesen személyre szabott kollekciót talál a kiskocsin [, valami egyedit az uniformizált városi környezetben], és mohón lekapkodva 2 inget, a zakót és egy fél tucat nyakkendőt gyorsan fizetett majd eltűnt.

Estefele beültünk egy akármilyen kávézóba, ahol yPetya végre rám figyelve elmesélhette: mitörtént-hogytörtént itthon, mialatt mi utaztunk.

